

VERGISSEN IS MENSELIJK

door
MARIE-THÉRÈSE
ROOSENDAAL

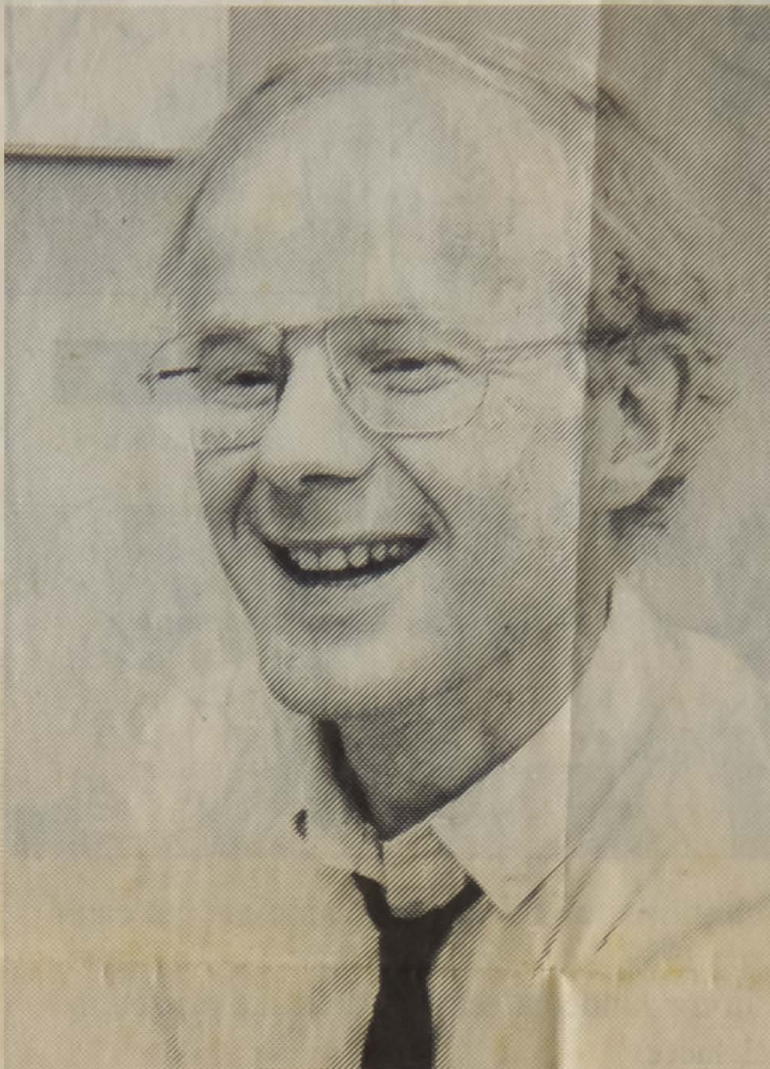
BREDA, maandag „Hoe héét-ie nou ook alweer? Kom, die lange blonde slungel, mijn buurman, ik kan hem zó uittekenen.” Even niet op een naam van iemand of iets komen terwijl het op het puntje van je tong ligt, overkomt iedereen wel eens.

Geestelijke blunders maken ook: wie heeft nooit naarstig gezocht naar een balpen die je al die tijd in je hand houdt? Verstrooid dus, of gewoon een beetje vergeetachtig.

Maar dit kunnen ook de eerste signalen zijn van *dementie*. De Stichting Ideële Reclame (SIRE) heeft een advertentiecampagne opgezet met beeldende, komische tekeningen: een vrouw met haar hoofddeksel op die vraagt: *Heb jij mijn hoed ook gezien?* Een man die een telefoonhoorn omgekeerd vasthoudt, roepend: *Hallo, ik versta u niet*. Met daaronder een tekst dat dit kan wijzen op een begin van *dementie*. En: hoe vroeger erbij, hoe beter deze ziekte te behandelen is.

Blikvanger

Drs. Huub Buijssen, psychogerontoloog verbonden aan de Kruisvereniging in Breda, is gelukkig met de advertenties, maar plaatst er zijn kritische kanttekeningen bij. „Het is een fantastische campagne met zo'n tekening als blikvanger. Maar ik vrees dat zo'n stukje krant ook overbodige paniek zaait. Een eenmalige vergissing is gewoon menselijk, hoe oud

■ Huub Buijssen is bang dat de SIRE-advertenties paniek zaaien. „Ik ben ook wel eens mijn bril kwijt, terwijl-ie op mijn neus staat.”

Foto: Hans Chabot.

iemand ook is. Dat heeft niets met *dementie* te maken.”

Wijst op de advertentietekst: „Kijk hier staat: 'Misschien een eerste teken van beginnende *dementie*. Zeker wanneer zulke dingen regelmatig voorkomen.' Nu dat woordje 'zeker' zou ik graag veranderd zien in 'maar pas'. Ja, ik geef toe, het klinkt pietluttig. En, wát is regelmatig? Eén geestelijke blunder per maand lijkt mij normaal.”

A.D. Figeo, lid van het algemeen bestuur van SIRE staat open voor de kritiek, maar hij vindt het toch wat ver gezocht: „Het is de eerste negatieve reactie die wij ontvangen. We zijn anderhalf jaar bezig geweest om dit goed en gedegen in kaart te brengen. Wat ons betreft is dit gelukt, want er zijn in één

maand al 5.800 informatieboekjes aangevraagd door de familie van mogelijke patiënten, onze primaire doelgroep. Iemand die *dementeert* onderkent dit zelf namelijk niet.”

Paniek

De heer Figeo noemt het plaatje van de vrouw met een tandenborstel in haar hand, die roept: 'Hier is je scheerkwast'. „Dat is toch al een stuk duidelijker? Ik denk zelf dat het met de paniek wel meevalt. Iemand die hiervan schrikt, wás waarschijnlijk al onzeker! Ik geloof en hóóp niet dat wij ons doel voorbijschieten.”

Huub Buijssen, wiens vader *dement* is, heeft samen met Theo Razenberg het boek *Dementie, een praktische handleiding voor de om-*

gang met dementerende ouderen geschreven. Hij geeft lezingen en cursussen. Regelmatig komt hij voor vreemde zaken te staan: „*Dementie* is gevreesde volksziekte nummer één voor ouderen: bejaarden zijn bang voor deze 'gekke' dan voor bijvoorbeeld kanker.”

„Laatst kwam hier een vrouw geschokt vertellen dat ze de groenten en het vlees op tafel had gezet en toen tot de ontdekking kwam dat ze de aardappels vergeten was. Toen zei ik nog: „Wat bewijst dat nou? Dat u een goede huisvrouw bent, toch!

Maar ze keek mij argwanend aan. Zo van 'nou meneer, mij maak je niets wijs. Ik word *dement*.' Terwijl alleen al het feit dat ze had onthouden wat ze was vergeten het tegendeel bewijst.”

„Bij *dementie*, geheugenstoornis, verlies je als eerste de herinnering aan gisteren. Het rolt zich als het ware achterstevoren op. In de eerste periode vergeet je je stropdas. Later dat je gepensioneerd bent en nog later dat je ouders zijn overleden. Iemand met vergevorderde *dementie* leeft met alleen nog herinneringen aan de allervroegste jeugd. 'Verkindsen' is het woord.”

„Dat is echt iets anders dan vergeetachtigheid. In de hitparade staat een nummer van Van Morrison, eindigend met de vraag 'Have I told you, that I love you?' Nou als een vijftiger zoiets belangrijks vergeet, mag een zeventiger dan vergeten dat zijn hoed al op zijn hoofd staat?”

Huub Buijssen lacht: „Ik ben zelf ook weleens op zoek naar mijn bril terwijl-ie op mijn neus staat. Noem me maar een verstrooide 'professor'.”